

‘Een slimme thriller
met meesterlijke twists.’

KARIN SLAUGHTER

DE VROUW NA MIJ

SARAH
PEKKANEN

GREER
HENDRICKS

PROLOOG

Ze loopt in een stevig tempo over de stoep. Haar blonde haar deint op haar schouders, haar wangen zijn rood, haar sporttas hangt aan haar onderarm. Als ze bij haar appartementencomplex is aangekomen, diept ze haar sleutels op uit haar tas. Het is druk en lawaaiig op straat. Taxi's razen voorbij, forenzen komen van hun werk en mensen gaan de deli op de hoek binnen. Maar mijn blik blijft voortdurend op haar gericht.

In de hal blijft ze staan en ze kijkt eventjes achterom. Het lijkt wel of er een schok door me heen gaat. Ik vraag me af of ze mijn starende blik voelt. Ogen in je rug, wordt dat ook wel genoemd, als je het voelt wanneer iemand je gadeslaat. Een deel van het menselijk brein is gewijd aan deze genetische erfenis van onze voorouders, die op deze eigenschap vertrouwden om te voorkomen dat ze ten prooi zouden vallen aan een roofdier. Ik heb dit verdedigingsmechanisme in mezelf ontwikkeld, het gevoel van een prikkeling die over mijn huid trekt terwijl ik instinctief opkijk om een paar ogen te zoeken. Ik heb onderzocht hoe gevaarlijk het kan zijn als je die waarschuwing niet serieus neemt.

Maar ze draait zich gewoon om, doet de deur open en verdwijnt naar binnen, zonder ook maar mijn richting uit te kijken.

Ze is zich niet bewust van wat ik haar heb aangedaan.

Ze is zich niet bewust van de schade die ik heb toegebracht, de ondergang waar ik de aanzet voor heb gegeven.

Voor deze beeldschone jonge vrouw met het hartvormige gezicht en het weelderige lichaam, de vrouw voor wie mijn man Richard me heeft verlaten, ben ik net zo onzichtbaar als de duif die naast me op de stoep in het afval pikt.

Ze heeft geen idee wat haar zal overkomen als ze zo doorgaat. Geen enkel idee.

Nellie kon niet zeggen waar ze wakker van was geworden. Maar toen ze haar ogen opendeed, stond er een vrouw in haar witkanten trouwjurk aan het voeteneind van haar bed op haar neer te kijken.

Er kwam geen geluid uit haar keel en ze probeerde de honkbalknuppel te pakken die tegen haar nachtkastje stond. Toen raakten haar ogen gewend aan het korrelige ochtendlicht en werd het gebonk van haar hart minder.

Ze stootte een gespannen lachje uit toen ze besepte dat er geen gevaar dreigde. De illusie bestond alleen maar uit haar in plastic verpakte trouwjurk, die aan haar kastdeur hing, waar ze hem gisteren had opgehangen nadat ze hem uit de bruidsmodewinkel had opgehaald. In het lijfje en de wijde rok zaten prop-pen zijdepapier om de vorm te behouden. Nellie liet zich weer achterovervallen. Toen ze haar ademhaling onder controle had, keek ze naar de hoekige blauwe getallen op de wekker op het nachtkastje. Weer te vroeg.

Ze rekte zich uit en zette de wekker uit voordat hij kon gaan loeien. De diamanten verlovingsring die ze van Richard had gekregen voelde zwaar en vreemd aan om haar vinger.

Als kind vond Nellie het al moeilijk om in slaap te vallen. Haar moeder had het geduld niet voor lange bedrituelen, maar haar vader wreef vaak zachtjes over haar rug en schreef zinnnetjes op de stof van haar nachthemd, 'Ik hou van je' of 'Je bent super-

bijzonder', en dan probeerde zij de boodschap te ontcijferen. Andere keren trok hij patronen, cirkels, sterren en driehoekjes, in elk geval tot het moment dat haar ouders op haar negende gingen scheiden en hij ergens anders ging wonen. Daarna lag ze alleen in haar bed onder haar roze met paars gestreepte dekbed te staren naar de watervlek die haar plafond ontsierde.

Als ze eindelijk induttede, sliep ze doorgaans ruim zeven of acht uur aan een stuk, zo diep en droomloos dat haar moeder haar soms wakker moest schudden.

Maar dat veranderde allemaal plotseling na een oktoberavond in het laatste jaar van haar studie.

Haar slapeloosheid werd veel erger en haar slaap werd onderbroken door levendige dromen en abrupt ontwaken. Op een keer kwam ze beneden voor het ontbijt in haar studentenhuus en hoorde ze van haar Chi Omega-clubgenootje dat ze iets onverstaanbaars had gegild. Nellie had geprobeerd het weg te wuiven: 'Ik ben alleen maar gestrest voor de laatste examens. Dat statistiekexamen schijnt heel pittig te zijn.' Toen was ze van tafel opgestaan om nog een kop koffie te pakken.

Daarna dwong ze zichzelf naar de studentenpsychologe te gaan, die haar zachtzinnig probeerde over te halen. Maar Nellie kon niet praten over die warme avond vroeg in de herfst die was begonnen met flessen wodka en gelach en was geëindigd met politiesirenes en wanhoop. Ze was twee keer naar de therapeute geweest; haar derde afspraak had ze afgezegd en ze was nooit meer teruggegaan.

Nellie had Richard een paar details gegeven toen ze wakker werd uit een van haar terugkerende nachtmerries. Ze voelde zijn armen stevig om haar heen en zijn diepe stem fluisterde in haar oor: 'Ik heb je, schat. Bij mij ben je veilig.' Met hem verstrengeld voelde ze een veiligheid waar ze, zoals ze besepte, haar hele leven naar had verlangd, zelfs al voor de gebeurtenis. Met

Richard naast zich kon ze zich eindelijk weer overgeven aan de kwetsbare staat van een diepe slaap. Het was alsof de wankele grond onder haar voeten gestabiliseerd was.

Maar gisteravond was Nellie alleen geweest in haar oude appartement op de begane grond van een herenhuis. Richard was voor zijn werk in Chicago en haar hartsvriendin en kamerge-note, Samantha, was bij haar nieuwe vriendje blijven slapen. De geluiden van New York drongen door de muren: toeterende claxons, zo af en toe geschreeuw, een blaffende hond... Ook al waren de misdaadcijfers in de Upper East Side de laagste van heel Manhattan, toch waren de ramen beveiligd met stalen spijlen en was de deur versterkt met drie sloten, waaronder het zware slot dat Nellie had geïnstalleerd nadat ze hier was komen wonen. En dan nog had ze een extra glas chardonnay nodig gehad om in slaap te kunnen vallen.

Nellie wreef in haar korrelige ogen en hees zich langzaam uit bed. Ze trok haar badstoffen ochtendjas aan en keek toen weer naar de jurk. Ze vroeg zich af of ze in haar piepkleine kast ruimte voor de jurk zou moeten proberen te maken. Maar de rok was zo wijd. In de bruidsmodezaak, tussen de wijduitstaande en met lovertjes bezette andere exemplaren, had de jurk er smaakvol eenvoudig uitgezien, als een wrong te midden van kapsels met getoupeerd haar. Naast de op een hoop liggende kleren en de niet zo stevige IKEA-boekenkast in haar overvolle slaapkamer leek hij verdacht veel op een ensemble van een prinses uit een Disneyfilm.

Maar ze kon er niets meer aan veranderen. De bruiloft kwam snel dichterbij en elk detail was geregeld, tot aan de topper van de taart toe: een blonde bruid en haar knappe bruidegom, bevroren op een perfect moment.

‘Jemig, ze lijken zelfs op jullie,’ had Samantha gezegd toen Nellie haar een foto van de vintage porseleinen poppetjes liet

zien die Richard had gemaild. De topper was van zijn ouders geweest en Richard had hem in de opslag van de kelder van zijn appartementencomplex gevonden. Sam had haar neus opgetrokken, zodat er rimpels in kwamen. ‘Denk je wel eens dat hij te mooi is om waar te zijn?’

Richard was zesendertig, negen jaar ouder dan Nellie, en hij was een succesvolle hedgefondsbeheerder. Hij had de pezige bouw van een hardloper en glimlachte graag, wat in tegenspraak was met de intense blik in zijn marineblauwe ogen.

Op hun eerste date had hij haar meegenomen naar een Frans restaurant en als een kenner met de sommelier gediscussieerd over witte bourgognes. Op hun tweede afspraakje, een zaterdag waarop het sneeuwde, had hij tegen haar gezegd dat ze zich warm moest aankleden en was hij met twee groene plastic sleeën komen opdagen. ‘Ik weet waar de beste heuvel in Central Park is,’ had hij gezegd.

Hij had een verschoten spijkerbroek gedragen en had er daarin net zo knap uitgezien als in zijn goed gesneden pakken.

Het was geen grapje geweest toen ze Sams vraag beantwoordde met: ‘Zo’n beetje elke dag.’

Nellie probeerde weer een gaap te onderdrukken terwijl ze de zeven treden af liep naar het piepkleine keukentje. Het linoleum voelde koud aan haar voeten. Ze deed het licht aan en zag dat Sam de pot honing alweer besmeurd had achtergelaten nadat ze haar thee ermee had gezoet. De stroperige vloeistof sijpelde langs de zijkant en er lag een kakkerlak te worstelen in de plakkerige, amberkleurige plas. Zelfs na jaren op Manhattan gewoond te hebben, werd ze nog steeds misselijk van die aanblik. Nellie pakte een van Sams vieze bekers uit de gootsteen en zette hem over de kakkerlak heen. Dit mag zij verder regelen, dacht ze. Terwijl ze wachtte tot de koffie klaar was, klapte ze haar laptop open en checkte haar mail: een coupon van de Gap,

haar moeder – blijkbaar vegetariër geworden – die Nellie vroeg of ze ervoor wilde zorgen dat er bij het trouwdiner ook een vleesloze optie zou zijn, een berichtje dat ze haar creditcard-rekening moest betalen.

Nellie schonk haar koffie in een met hartjes versierde beker met de woorden *BESTE JUF TER WERELD* erop – zij en Samantha, die ook les gaf op de voorschool Learning Ladder, hadden wel tien bijna dezelfde bekers in de kast staan – en nam dankbaar een slok. Ze had vandaag tienminutengesprekken met tien ouders van de Cubs, haar klas met peuters van drie. Zonder cafeïne zou ze misschien wel in het ‘stille hoekje’ in slaap vallen, en ze moest er wel bij blijven met haar hoofd. De eersten waren de Porters, die zich er de laatste tijd aan ergerden dat er te weinig Spike Jonze-achtige creatieve uitingen in haar klas waren. Ze hadden erop aangedrongen dat ze het grote poppenhuis verving door een reusachtige tipi en hadden hun woorden kracht bijgezet door haar een link te sturen naar een tipi die voor 229 dollar bij Land of Nod werd verkocht.

Als ik met Richard ga samenwonen, dacht ze, zal ik de Porters maar ietsje minder missen dan de kakkerlakken. Ze keek naar Samantha’s beker, voelde zich toen schuldig en pakte het insect snel op met een tissue en spoelde het door de wc.

Toen Nellie de douche aanzette, ging haar mobiele telefoon. Ze sloeg een handdoek om zich heen en liep snel de slaapkamer in om haar tas te pakken. Maar daar zat haar telefoon niet in. Ze was hem altijd kwijt. Uiteindelijk viste ze hem uit de plooien van haar dekbed.

‘Hallo?’

Geen antwoord.

Het was een afgeschermd nummer. Een tel later zag ze een melding op haar scherm verschijnen dat ze een voicemail had. Ze drukte op een knopje om ernaar te luisteren, maar hoorde slechts een vaag, ritmisch geluid. Ademen.

Een telemarketeer, hield ze zichzelf voor terwijl ze de telefoon weer op het bed gooide. Dat was het. Ze reageerde te heftig, zoals ze soms deed. Ze had het gewoon veel te druk. De komende weken zou ze immers alle spullen uit haar appartement inpakken, bij Richard intrekken en een boeket witte rozen vasthouden terwijl ze haar nieuwe leven tegemoetliep. Verandering was eng, en er lagen wel heel veel veranderingen voor haar in het verschiet.

Maar het was wel de derde oproep in evenzoveel weken.

Ze wierp een blik op de voordeur. Het stalen nachtslot zat dicht.

Ze ging naar de badkamer, liep toch weer terug, pakte haar telefoon en nam die met zich mee. Ze legde hem op de rand van de wasbak, deed de deur op slot, hing haar handdoek over de stang en stapte onder de douche. Ze sprong achteruit toen de veel te koude druppels haar raakten, draaide aan de knop en wreef met haar handen over haar armen.

Damp vulde de kleine ruimte en ze liet het water over de spierknopen in haar schouders en over haar rug stromen. Na de bruiloft zou ze een andere achternaam hebben. Misschien zou ze haar telefoonnummer ook veranderen.

Ze had net een linnen jurk aangetrokken en was mascara aan het aanbrengen op haar blonde wimpers – de enige keer dat ze zich opmaakte of mooie kleren aandeed naar haar werk was bij tienminutengesprekken en het afscheidsfeest – toen haar telefoon trilde. Het klonk hard en blikkerig op de porseleinen wasbak. Ze kromp ineen en haar mascaraborsteltje schoot naar boven en liet een zwarte veeg achter bij haar wenkbrauw.

Ze keek naar beneden en zag het berichtje van Richard: *Zo'n zin om je vanavond weer te zien, mijn beeldschone dame. Kan niet wachten. Ik hou van je.*

Terwijl ze naar de woorden van haar verloofde keek, kreeg

de adem die de hele ochtend al vast leek te zitten in haar borstkas de ruimte. *Ik hou ook van jou*, stuurde ze terug.

Vanavond zou ze hem over de oproepen vertellen. Richard zou een glas wijn voor haar inschenken en haar voeten op zijn schoot leggen terwijl ze erover praatten. Misschien zou hij weten hoe hij dat anonieme nummer kon achterhalen. Ze rondde haar voorbereidingen af, pakte haar zware schoudertas en liep naar buiten, de zwakke lentedon in.